ఆమె కోరిక

కొక్కొరో...కో! కొక్కొరోకో నీరవనిశీథాన్ని చీల్చుకొంటూ, దూరాన కోడి కూత. ఇటునుండి అటు ఒత్తిగిల్లాడు అతడు. చెదిరిన నిద్రను కూడగట్టుకొని, బూరుగుదూది తలగడాలో తల ఇముడ్చుకున్నాడు. ఏవేవో కలలు ఆ సుఖ నిద్రను పాడుచేయ ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

విడీ విడని చీకటి తెరలను చీల్చుకొంటూ, ఉషస్సు ప్రవేశిస్తుంది. మృదు మధురగానాన్ని వసంత సమీరం మోసుకొస్తుంది. నలుదిసల నుండి పక్షులు ఆ గానంతో తమ గొంతులు కలుపుతున్నాయి.

కర్ణ పేయంగా గానం గాలిలో కదిలి, వినేవారి హృదిని మధువుతో నింపుతూ, ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని ఆ చుట్టుపక్కల నింపుతుంది.

'ఎంత చక్కని కల! ఏమి సుందర గానం! ఇటువంటి కలలకు ఏ పరిస్థితులలోనయినా సుస్వాగతమే' అనుకొన్నాడు అతడు విడీవిడని నిద్దుర మత్తులో.

రాను రాను ఆ గానంలోని స్వర మాధుర్యమేకాక, అందలి పద లాలిత్యం, ఆ గాయని గాన విశిష్టత ప్రస్ఫుటం కాసాగాయి.

ఎక్కడో, ఎప్పుడో విన్న గొంతుకే. ఒకానొక సమయంలో ఎంతో పరిచిత మయిన స్వరంలా అనిపిస్తుంది. శాపగ్రస్తమైన అతనిలో నిద్రాణమై ఉన్న ఏ మహానుభూతినో మేల్కొల్ప ప్రభవించిన అమృతసోనలా, ఆ గానం అతనిలోని చైతన్య స్రవంతిని వెలికి తీస్తుంది.

ప్రకృతి నల్లచీర విడిచి, బంగారు చెంగావి చీర ధరించింది. అంత వరకు కనుల ముందున్నా కనుగొనలేని అనేక వస్తువులు చూపు మాత్రంగానే సుబోధక మవుతున్నాయి.

ఒక్కసారిగా అతని మగత సడలిపోయింది. 'అవును, తెలిసింది. ఆ పాడుతుంది శారద" అనుకొన్నాడు.

◆ ◆ ◆

విరిసీ విరియని యవ్వన శోభతో, పాల్గారు బుగ్గలతో, లేడిలా బెదురుతూ, ప్రపంచంలోని సిగ్గునంతా తన పెదిమల మధ్య బిగించి పట్టినట్లు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ, తమ ఇంట కాలుమోపిన నవవధువు శారద రూపం కళ్ళకు కట్టింది.

అత్తగారి కొంగు పట్టుకుని అటూ ఇటూ బెదురు చూపులు విసురుతూ అమాయకంగా తిరుగాడు శారదలో అతని కే ప్రత్యేకతా కనిపించనేలేదు ఆనాడు. ఇల్లు కొత్త, ఇంటిలోని

మనుష్యులు కొత్త, సాంసారిక జీవనం కొత్త. ఈ కొత్త తగ్గితే తనూ అందరిలాగే ప్రవర్తిస్తుందనుకొన్నాడు.

రోజులు నెలలుగా మారినా, ఆ కనులలో కదులాడే బెదురు అలానే నిలిచింది. పదిమాటల కొకమాటయినా మారు పలకని ఆమె సిగ్గుతనం చూస్తే అతనిలో విసుగు జనించేది. 'ఇంత అమాయకురాలా ఈమె అనుకొన్నాడు. ఆమె పరోక్షంలో ఎన్నో కరకు టూహలు అతనిలో కదలజొచ్చేవి. ఇది మనసివ్వని మనువేమో? హృదయమొకచోట, తనువు ఒకచోటుగా గడిపే జీవనమేమో? లేకుంటే, ఈ ఇరవయ్యో శబ్దాంలో పది సంవత్సరాల పసివాళ్ళు ప్రేమపై పాఠాలు అప్పచెప్పుతున్న నేటి సినీ యుగంలో, పుటలకు పుటలు ప్రేమ సాహిత్యం పొంగిపొరలుతున్న నేటి కథానికా యుగంలో ఇంత అమాయకతా!

ఈ ఆలోచనలన్నీ పరోక్షంలోనే. ఆమె చేరువకు చేరగానే, అన్నీ పెనుగాలికి పరుగులు తీసే మేఘ శకలాలలా చెల్లాచెదురు అయిపోయేవి. ఆ కన్నులలో వెలిగే భక్తిభావం, నునుబుగ్గలపై జాలువారుతున్న అనురాగ సోయగం, కదలికలలో, మాటలో ప్రతిఫలిస్తున్న ఆమె హృదయమార్దవం అతణ్ణి అశక్తుణ్ణి చేసేవి.

ఆనాడు నిండు పూర్ణిమ. బడలిన అతని శరీరాన్ని మల్లెపందిరి పక్కగా అమర్చిన తెల్లని పానుపు ఆకర్షించింది. ఒడలు పానుపును తాకగానే, కనులలో నిద్ర తాండవించింది.

ఎప్పుడు వచ్చిందో ఆమె? అర్థరాత్రి మెలకువ వచ్చి చూశాడు అతడు. కటిక నేలపై చెక్కిట చెయ్యి చేర్చి నిద్రిస్తుంది. ఒక్కసారిగా ఆమె తెలివితక్కువకు విసుగు, తన మొద్దు నిద్దురకు కోపం జనించాయి అతనిలో.

"శారూ" కొంచెం కర్కశంగానే ధ్వనించింది అతని కంఠం. త్రుళ్ళిపడి లేచింది శారద. చెదరిన ముంగురులను సరిదిద్దుకొంది. తొలగిన పయ్యటతో ఒడలు కప్పుకొంది. అడుగుల వడుచీరను ఎత్తి పట్టుకుని మెల్లమెల్లగా పానుపు చెంతకు పదములు కదిపింది ఆమె.

అతని పిలుపులోని కర్కశత్వంగాని, ముఖంలోని విసుగుదలకాని ఆమె నిర్మల ముఖారవిందానికి కాలిమ పులమలేక పోయాయి. పెదవులపై అదే దరహాసం, కనులలో అదే అమాయకత.

"ఇటువంటి పిల్లను ఎలా మందలించడం" అతను బాధపడ్డాడు. సానునయంగా దగ్గరికి తీసుకొన్నాడు. పూవును చేరిన తావిలా తని కౌగిలిలో ఒదిగిపోయింది ఆమె.

"పతి సన్నిధిలో కటికనేలను అలా పడుకోవడం తప్పుకాదా శారూ? ఎవరైనా చూస్తే ఈ చర్యకి ఎన్ని చిలవలు, పలవలు అల్లుతారు? నీవు వచ్చేసరికి నిద్రించానే అనుకో. ఇంత పెద్ద పక్కపై నీకు స్థలమే లేకపోయిందా? పాలనురుగువంటి పానుపుపై పతి సరసన పడుకోవాలనే కోరిక నీకు కలగలేదా?" అన్నాడు మందలింపుగా.

వేటకాని ఎక్కుపెట్టిన వింటిని చూసి బెదిరిన హరిణ కిశోరిలా ఒక్కసారిగా అతని చూపులతో చూపులు కలిపింది. "మీరు ఎంతో నిర్మలంగా ఏదో తీయని కలలు కంటూ

నిద్రపోతున్నారు. నిద్రలో మీ పెదవులపై మెదిలే ఆ మందహాస చంద్రికలని, ఎవరో ఏదో అనుకుంటారని నా అలికిడితో మలినపరిచే సాహసం నాకు లేకపోయింది" అంది భయంగా.

"పిచ్చి శారూ! కలలో నయినా, జాగృతిలోనయినా నా పెదవుల దరహాసం తెప్పింపగల సామర్థ్యం నీకు మాత్రమే ఉంది" అనుకొన్నాడు అతడు.

◆ ◆ ◆

ఇల్లంతా నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఏమీ తోచని వాడిలా నలుదిక్కులా చూశాడు అతడు.

"బాబూ! చిన్నమ్మగారు మేడమీద ఉన్నారు" అన్నాడు అప్పన్న తన అయోమయ పరిస్థితిని అర్థం చేసుకొని.

ఆ సాయంకాలమే తల్లి అన్నగారింటికి వెళ్ళిందన్న సంగతిని మరిచిపోయి నందుకు తనలో తనే నవ్వుకొన్నాడు. అంటే ఇంక మిగిలింది శారూ, తనూ. హుషారుగా ఈలవేసుకొంటూ మేడమెట్లు ఎక్కసాగాడు. సగం దారిలోనే అతడి కాళ్ళు ముందుకు కదలమన్నాయి. 'శారు ఇంత అన్యాయం చేస్తుందా? ఎవరా స్నేహితురాలు? పాటయితే బాగుంది. ఇంకో సమయంలో అయితే తనూ ఆనందించగలిగేవాడు. కాని ఈ పరిస్థితులలో....' మనస్సు కాళ్ళను ముందుకే తోసింది. నా ఇంట్లో నా ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఆ స్నేహితురాలు ఎలా వుంటుందో, నేనూ చూస్తానంది అహం.

గుమ్మానికున్న తెర తొలగించి చూశాడు. ఉయ్యాలలో శ్యాం కళ్ళు నులుముతున్నాడు. ఊయల అంచున చెయ్యి చేర్చి తదేక వాత్సల్యంతో తనయుని ముఖం చూస్తూ పాట పాడుతుంది శారద.

"శారద ఇంత చక్కగా పాడగలదా" ఆశ్చర్యం, ఆనందం అతనిలో పరుగులు తీశాయి "నా శారద గానవిశారద" హృదయం గర్వంతో నాట్య మయూరే అయింది.

పాట పూర్తయింది. శ్యాం కళ్ళు మూశాడు, "శారూ" అతని చేతులూ ఆమెను పొదివి పట్టుకొన్నాయి.

"మీరా" ఆమె నేత్రాలు అతని ముఖంలో ఏం వెదుకుతున్నాయో?

"నువ్వు ఇంత చక్కగా పాడగలవని నాకు తెలియనేలేదు."

చిరునవ్వే ఆమె సమాధానమయింది.

"ఇంకా ఏం దాచావు నానుంచి?" అనురాగంతో కూడిన ఆవేదన.

"దాచేందుకు నాకేం మిగిల్చారు? కన్నుల గాంచిననాడే హృదయమంతా కొల్లగొని, మాటను కలిపిననాడే మమతనంతా హరించి, ఇంకా ఏం దాచేవని ప్రశ్నిస్తున్నారు? ఎంత గడుసువారు" అంది ఆమె.

"నీ గానమాధురిని దాచలేదా?"

"దానిలో మీ కాపేక్ష లేదనుకొన్నాను" అంది శారద.

"ఎంత మాటకారి వయ్యావు శారూ! పెళ్ళి చూపులనాడైనా పాట వచ్చునా అని అడుగలేదనేనా నీ ఫిర్యాదు? మొదటి చూపులోనే నీ కళ్ళతో నా మనసుకి బంధాలు తగిల్చి వశం చేసుకొన్నావు. ఇంక ఇతర ప్రశ్నలకి నేనంటూ మిగిలితేకదా?"

ఒకనాటి విరిసీ విరియని మొగ్గ, నవవికసిత శిరీషకోమలపుష్పమే అయింది. మాటలలో, చేతలలో, నడతలో పరిణతి నొందిన పక్వఫల మయింది. ఆమె ఆలోచనలను ఆ సోగకనులలో నుండి దొంగిలించే అవకాశం చేజారిపోయింది అతనికి.

◆ ◆ ◆

అవి తిరిగిరాని రోజులు. మరపురాని మధురిమ నందించే ఆ జీవితం వేరు. కాలం మనిషిలో ఎన్ని మార్పులు తెస్తుందని? మనిషిలోని మమతను, మనసులోని కోర్కెలను పక్కకు నెట్టుతుంది కర్తవ్యం. కర్తవ్యం బాధ్యత అనే బురఖా తగిలించుకొంటుంది. పెద్దరికం అనే హోదా పెంచుకొంటుంది.

ఆ పెద్దరికపు పొరలలో సభ్యత, సంస్కారం అనే కార్ఖానాలో యంత్రాలే అవుతారు మానవులు. అదే జీవితం అనే అపోహను పెంచుకొంటారు. ఆ కల్పిత వలయాలను దాటిపోకుండా అడ్డుపడతాయి ఆర్థిక సమస్యలు. అయ్య వారి పని ఆఫీసులోను, అమ్మగారికి వంటింటి సామ్రాజ్యం. మిగిలిన కాలాన్ని హరించేందుకు సకాలంలోనే అవతరిస్తారు పిల్లలు.

◆ ◆ ◆

ఉదయాన్నే ఆవరించిన ఆలోచనలు జడివానలా ముసురుకొంటున్నాయి. కళ్ళు తెరిపించిన గానం ఎప్పుడో ఆగిపోయింది.

"విశ్రాంతి జీవనంలోని ఆనందం అంతా ఈ ఒక్కరోజే పూర్తి చేయాలను కొంటున్నారా? ఇంకా పక్కని వదలలేదు శ్రీవారు" అంది కాఫీ కప్పుతో ప్రత్యక్షమయిన శారద.

చేతిలోని దినపత్రికను పక్కగా ఉన్న బల్లపై వుంచి, మంచంపై కూర్చుంది. ఆలోచనల బరువులో ఆమె ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పనే లేదు అతడు. గోముగా అతని ముఖాన్ని తనవైపుకి తిప్పుకొంది ఆమె.

"ఎవరూ?" అతని కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి. ఆ మెరుపును ఏనాడో కోల్పోయామనుకొన్నాయి ఆ నేత్రాలు.

"శారూ" ఆ గొంతులో, ఆ పిలుపులో ఏనాటి గాథలో పరవళ్ళు తొక్కాయి.

శారద హృదయం పరవశించింది. మేఘావృతాకాశాన్ని కన్న మయూరిలా; వికసిత మందారాన్ననుభవించిన మధుపంలా.

ఆ పిలుపు ఆమెకు పరిచితమయినదే. కాని, ఆ పిలుపులోని మలుపును అనువదించుకొని అర్థం చేసుకొనేసరికి అనుభవించేందుకు అట్టే కాలం మిగలలేదు.

మధువునంతా మనసున నింపుకొని మధురాజు మనసు రంజింప వికసించింది మొగ్గ. అంతవరకు ఆత్రుతతో ఆ మొగ్గ చుట్టూ సుళ్ళు తిరుగుతున్న మధురం, ఆ వికసిత పుష్పాన్ని పరివేష్టించి ఉన్న కంటక సముదాయాన్ని చూసి జంకుగొంది. ఆ మధువు కంటకాలు కూడా ఆ సుమ జీవన పరిపూర్ణతకు అవసరాలే అని ఆ మత్తు మధుపానికేం తెలుసును? సుమబాలను తననుండి ఎవరో వేరు చేస్తున్నారని బాధపడింది.

"పిచ్చి మధుపమా! నా పుట్టుకే నీ కోసం. నా హృదిలో నిండిన మధువంతా నీదే. రా, రా.... పారిపోకు" అని బ్రతిమలాడింది పూబాల.

అవరోధంతో హడలిన మధుపం వెనుదిరిగి చూడనేలేదు. పూబాల ఎదురు చూస్తూనే ఉంది. "ఏదోనాడు మధుపం తప్పక తిరిగి వస్తుంది. అంతవరకు ఈ మధువును తనలో నిల్పుకొని అతనికి అందివ్వాలి. అదే తన జీవన సఫలత" అనుకొంది పుష్పం.

శారద కళ్ళలోకి రెప్పవేయక చూస్తున్నాడు అతను.

"లేవండి. ఏమిటా చూపు? ఎవ్వరయినా చూస్తే నవ్వగలరు. ఇదేమయినా మీ పట్నవాసమనుకొన్నారా, ఒకరిని గురించి ఇంకొకరు పట్టించుకొనక పోయేందుకు? అదిగో, గది తుడవడానికి బుచ్చెమ్మ వస్తుంది. వదలండి మరి...."

అతడు అదాటుగా ఆమె కొంగును వదిలివేసాడు. నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది ఆమె.

"ఇదేం మీ పట్నవాసమనుకొన్నారా?" అంది శారద. కాదా? మరి ఈ గది, ఈ పక్క తనకెంతో పరిచితమయిన ఈ అలంకరణ, ఇదంతా కలా? తనెక్కడ ఉన్నాడు? ఎన్నో సంశయాలు, వాటిని నివృత్తి చేయగల ఆమె అక్కడ లేదు.

ఒక్కసారిగా ఎన్నో పుటలు గిరగిర తిరిగి, ఒక పేజీ దగ్గర ఆగిపోయింది అతని ఆలోచన. అక్కడ ఎవరో బుక్ మార్కుతో గుర్తు పెట్టారు. ఆ బుక్ మార్కు అతనికి పరిచితమయిందే. కుమార్తె విజయ కుశాగ్రబుద్ధి, విమర్శనాశక్తి చూసి అతడే ఇచ్చాడు.

"ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ పరిపూర్ణులు కాలేరు. ఎంత గొప్పవారికైనా ఏదో లోపం ఉండనే ఉంటుంది. జీవితాలను సరిదిద్దుకొందుకు సద్విమర్శ ఎంతయినా అవసరం. అందులో చిన్నపెద్దల తారతమ్యం ఉండకూడదు. పెద్దలు చెప్పిందల్లా వేదం కాదు, పిన్నలు చేసిందల్లా దూష్యంకాదు. మనిషి లోని మంచిని మంచిగాను, చెడును చెడుగాను ఎంచి చూపగలిగే నేర్పు అందరికి అలవడదు. ఆ అలభ్య వరప్రసాదం నీకుంది. అందుకే నీ తలిదండ్రుల చర్యలలో లోపం కనిపించినప్పుడు, విమర్శింపగలిగే హక్కు నీకిస్తున్నాను" అన్నాడు.

కాని ఆ హక్కు ఇంత తొందరలోనే తమ జీవిత పుటలలో బుక్ మార్కుగా నిలుస్తుందని అతడు భావించలేదు. అందులో అది శారద విషయమై కావడం మరింత ఆశ్చర్యం కలిగించింది. "అమ్మకు ఇంత డబ్బు ధ్యాస ఉందనుకోలేదు" అన్న సంశయాత్మకపదమే ఒక బుక్ మార్కుగా వారి జీవన గ్రంథంలో నిలిచింది.

అతడు, ఆమె తొలి కలయిక నాటినుండి జంటగా వ్రాస్తున్న బృహత్ గ్రంథమది. నేటి సభ్యసమాజంలో భార్యాభర్తలు ఒకరి ఉత్తరాలు ఇంకొకరు చూసుకోరు. ఒకరి డైరీని ఇంకొకరు తాకరు. ఎవరి రహస్యాలు వారివి, ఎవరి ఊహలు వారివి, ఎవరి వ్యక్తిత్వాలు వారివి. జంటగా ఉంటూ ఒంటిగా సంచరించే మనసులు వారివి.

వీరి కలాగేమీ లేదు. చూసిందేదో ఇద్దరూ చూస్తున్నారు. చేసిందేదో ఇద్దరూ చేస్తున్నారు. వ్రాసిందేదో ఇద్దరూ వ్రాస్తున్నారు. రోజు వెనుక రోజుగా, పేజీవెనుక పేజీగా, అనుభూతుల పంక్తులతో, ఆనందా వేదనల వర్ణక్రమంతో నిండిపోతుంది ఆ గ్రంథం. మధ్య మధ్య అత్తరు పరిమళం గుబాళిస్తుంది. అక్కడక్కడ పాత కాగితపు బూజువాసనలు లేకపోలేదు.

ఆ బుక్ మార్కు వంక అదేపనిగా చూసాడు అతను. ఆ పైన అట్టే పుటలు నల్లబడనేలేదు. అవయినా స్వవిరచితమే. శారద వ్రాత మచ్చుకైనా లేదు. అంతా మౌనం... శూన్యం.

"బాబుగారూ! మంగలి వీరిగాడు వచ్చాడు. ఎప్పుడు రమ్మని సెలవు?" పోలాయి గుమ్మంలో నిల్చున్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" ప్రశ్నించాడు అతడు.

"తమరి పాలికాపోణ్ణి. నన్ను పోలాయంటారు." తన్ను పరిచయం చేసుకొన్నాడు పోలాయి.

"పద. నేనూ వస్తున్నాను" అన్నాడు అతడు. మంచం దిగి పంచ సరిచేసుకొని, పోలాయి వెంట వీధి గుమ్మంలోకి వచ్చాడు.

ఏదో వింత ప్రపంచంలో ఉన్నట్టు నలువైపులా కలయజూసాడు. ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నానా అని తనను తనే ప్రశ్నించుకొన్నాడు. మనసుకు ఏదో అస్పష్ట సమాధానం దొరికింది.

"పూర్వం ఇక్కడేదో పల్లెలాంటిది ఉండేది కదుటోయి? ఇప్పుడేమయింది?" పోలాయిని ప్రశ్నించాడు.

"ఇక్కడ ఊరెప్పుడూ లేదు బాబూ. తమరు సానాకాలానికి వచ్చినారు. మరిసిపోనారు. అదిగో, ఆ దూరంగా సరుగుడు తోటకాడ కనిపిస్తున్న గుడిశలే మీరు సూసిన గామం. ఇప్పుడది కూడా సానా మారిపోనాది నెండి. మనింటి పక్కగా ఓ కామందు డాబా ఇల్లు కట్టినాడు. సుబ్బిసెట్టి పాకపీకి రేకుల సెద్దేసిందు. ఇంకా ఎల్లమ్మ గుడికాడ...."

పోలాయి చూపించినవైపు దృష్టి సారించాడు అతడు. పడమటి గాలికి సరుగుడు చెట్లు తలలూపుతున్నాయి. సరుగుడు తోటను వెనుక చేసుకొని పారుతున్న ఏటిలో నీరేమంత ఎక్కువగా లేదు. ఉన్న కాస్త నీళ్ళు సూర్యరశ్మి పడి తళతళ మెరుస్తున్నాయి. ఏటి ఒడ్డున చలమలు త్రవ్వి స్త్రీలు నీటిబిందెలు నింపుకొంటున్నారు. చిన్నపిల్లలు తడి ఇసుకలో పిచ్చికగూళ్ళు కట్టుకొంటు న్నారు. కొంచెం ఎదిగిన పిల్లలు మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళలో నిలిచి స్నానాలు చేస్తున్నారు. స్నానాల రేవుకు పదిగజాల దూరంలో, ఎంతో ఉత్సాహంగా ఈలవేస్తూ పోతులు కడుగుతున్నాడో కర్షక బాలుడు.

క్రమంగా అతనిదృష్టి ఏరు, ఏటవతల సరుగుడుతోట దాటి గ్రామంలో ప్రవేశించింది. చింతతోపులోంచి గ్రామంలో ప్రవేశిస్తుంది వంకలు తిరిగిన నాటుదారి. ఆ దారంటే అతడు, శారద కూర్చున్న బండి రెండుసార్లు నడిచింది. మొదట వారి వివాహమై మనుగుడువులకు పోయినప్పుడు, రెండవసారి శారద తండ్రి రామభద్రయ్యగారు కాలం చేసినప్పుడు. ఆ మధ్యకాలంలో శారద అప్పుడప్పుడు వచ్చినా అతను రాలేదు. దానికి ఇతర కారణాలు ఉన్నా, లేకున్నా పల్లెటూరిలో కాలక్షేపం కాదన్నదే ప్రథమ కారణం.

పుట్టినింట కాలుపెట్టిన శారద కంటికి నల్లపూసే అయిపోయేది.

"అక్కయ్యా, వదినా" అంటూ తోడ తిరిగే నేస్తురాండ్రూ "అమ్మాయీ, కోడలూ" అంటూ కుశల ప్రశ్నల పేరుతో రోజు రోజల్లా విడిచిపెట్టని దొడ్డమ్మలూ, అత్తయ్యలూ, "సిన్నమ్మగారూ, సిన్నమ్మగారూ" అంటూ గౌరవాభిమానాలను వెదజల్లే రైతులూ. అబ్బో అదో రాజ్యం, ఆవిడో రాణి. " మీ పల్లె రాజ్యానికో నమస్కారం. మమ్మల్ని ఇలా పట్నవాసపు మురికిగాలుల మధ్య పడివుండనీ" అనేవాడు అతను.

"మీరెప్పుడూ ఇంతే. పల్లెటూరిలో ఊసుపోదంటారు కాని, నాకు కాలం ఎంత త్వరగా పరిగెడుతుందనే" అనేది ఆ గ్రామీణ యువతి.

"అవును. ఎంతటివారికైనా పుట్టి పెరిగిన గడ్డపై ఉండే మమకారం అటువంటిది" అనేవాడు అతడు.

మామగారి మరణంతో ఇంక ఆ ఊరు రా పనే లేకపోయింది అతనికి. తండ్రి నుంచి తనకు సంక్రమించిన పొలం, ఇల్లు వగైరాలన్నీ తన బాబాయికి అప్పగించింది శారద. ఆయన జీవించి వున్నంతకాలం పెద్ద పండుగ ముందు జమాఖర్చుల లెక్కలతోపాటు పైకమంతా పంపివేసేవాడు. దేనికెంత అని ప్రశ్నించే అవసరము, శ్రద్ధ వారిద్దరిలో ఎవరికీ ఉండేవి కావు. ఇది నా సొమ్ము అని శారద ఏనాడూ దానిని వేరు పరచలేదు. సంసార మహాసాగరంలో ఆ బిందుమాత్రధనం ఐక్యమయిపోయేది.

"ఏటి బాబూ అంత ఇంతగా సూత్తున్నారు? ఇదేటి తమ పట్నంలా ఉంటదా ఏటి? ఏదో పుట్టి పెరిగిన బూమని బతుకులు ఎళ్ళదీసుకోడం కాని, సుకమా సంతోసమా? పెద్దబాబు గారున్నప్పుడు ఏ పండుగొచ్చినా, ఏ జాతరొచ్చినా గావంం, గావంవంతా

ఒకటే కట్టుకదండి? ఇప్పుడయన్నీ పోనాయి. ఏ నందడొచ్చినా ముందు మా పాట్టీ అంటే, మా పాట్టీఅంటూ కొట్టుకోడాలు, తిట్టుకోడాలు. మేము గాంధిగారి పాట్టీ అంటే మేము రైతోళ్ళ పాట్టీ అంటూ గొంతులు తెంచుకోడమేకాని బాబూ, నాకు తెలకడుగుతాను, ఏ పాట్టీ వాడికయినా తిండి, తిప్పలు ముంద? పాట్టీ ముంద? అదేరికీ పట్టదేటండీ?

"పాట్టీలలో బడి యవసాయం మీద సిన్న సూపు సూసింద్రు గావంత్తులు. డబ్బున్న మారాజుల కేటిగాని, మాలాటి కూలోళ్ళం తిండి నేక చత్తున్నా మనుకోండి. పెద్దబాబుగారున్నప్పుడు ఈ కళ్ళంలో ధాన్నం కుప్పపోత్తే సుక్కల్ని తాకేత్తా ననేది. మరి ఆ బూములేగంద, సక్కగా సేద్దం సేసుకొంటే కడుపు నింపకుండా పోతాయా...."

నిజమే, అప్పుడు ఈ స్థలంలో పంట కళ్ళము ఉండేది. నూర్పిళ్ళు, గాలికి పట్టడం వగైరా పనులన్నీ ఇక్కడే జరిగేవి. మరి ఈ ఇల్లు ఎప్పుడు, ఎవరు కట్టించారు? ఒక్కసారి ఎగాదిగా ఇంటిని, పరిసర ప్రదేశాలను పరికించి చూశాడు.

ఇల్లు నిరాడంబరంగా, ఆకర్షణీయంగా ఉంది. ఇంటిని చుట్టివున్న ఖాళీ స్థలంలో రకరకాల పూలమొక్కలు, లతలు, కూరపాదులు పచ్చని ఆకులతో కళ్లకు విందు చేస్తున్నాయి. దక్షిణం తెరపికి తెరిచి ఉన్న కిటికీల గుండా, పొలాలపై నుండి వీచిన పైరుగాలికి కిటికీతెరలు ఇటు అటు కదులుతున్నాయి. మాయని పాలగచ్చులు వాటి వయో పరిమితిని తెలుపుతున్నాయి.

"ఈ ఇల్లు ఎవరిదోయి పోలయ్యా?" ప్రశ్నించాడు అతడు.

పోలయ్య గుడ్లు తేలవేసుకు కలలో చూస్తున్నట్లు చూస్తున్నాడు. "ఇదేటి బాబూ! అలా అడుగుతున్నారు?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

తడిచేతుల్ని తువ్వాలుకు తుడుచుకొంటూ వచ్చింది శారద.

"పోలాయి, బాబుగారి స్నానానికి నీళ్ళు సిద్ధం చెయ్యమన్నాను. చేశావా?" అని ప్రశ్నించింది.

"ఇదిగో, సిన్నమ్మగారూ. నిముసంలో నీళ్ళు తోడుకురానా, బాబుగారు ఏదో అడుగుతూంటే మాటల్లోపడి...."

"మరేం... మాటలుంటే నీకు తిండి, నిద్ర కూడా అక్కరలేదు. బాబుగారు రాత్రికూడా భోజనం చెయ్యలేదు. పైగా ప్రయాణపు బడలిక. వేగం స్నానం చేస్తే భోజనం చేస్తారు. ఊఁపద. నువ్వింకా ఇక్కడే ఉన్నావా?"

పోలాయి పరుగు తీసాడు.

చిన్ననాటి పనివాళ్ళకు, పాలి కాపులకు, గొడ్ల కాపరులకు ఆజ్ఞలు జారీ చేస్తూ ఆ ఇంటికి రాణిలా ఇటు అటు తిరిగేది. అప్పట్లో అలా ఆజ్ఞాపించడం అంటే ఆమెకో

సరదా. మిగిలిన మధ్యకాలంలో ఆమె అందరి ఆజ్ఞలను తలదాల్చి ఆచరించడమేకాని, ఆజ్ఞాపించినదే లేదు. ఈనాడు మళ్ళీ ఆ రూపంలో శారద...

అతనికంతా అయోమయంలా ఉంది. అతని ఆలోచనలను గమనించనట్లే, బ్రష్ టుత్‌పేస్టు చేతిలోపెట్టి, ఇంటిలోంచి నీళ్ళు పట్టుకొచ్చింది. దంతధావన కార్యక్రమం ముగించిన అతను చెంబుకై చెయ్యిజాచాడు.

"ఊఁ కడగండి. పోస్తున్నా" అంది ఆమె.

ఊపిరి సలపని అనుభూతులతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యాడు అతడు.

"మరీ అంతసేపేమిటండీ చిన్న పిల్లాడిలా, టై మెంతయిందో ఏమైనా ధ్యాస ఉందా? ఈ పద్ధతిని శ్రీవారి స్నానం అయ్యేసరికి ఈ రోజు వంటి పొదే అయేలాగుంది" అని తొందర పెట్టింది ఆమె.

◆ ◆ ◆

"మీ భోజనం పూర్తయితే మీరు లేవండి. నేను ఇప్పుడే వస్తున్నాను. అంతవరకు గదిలో విశ్రమించండి" అంది శారద. ఆమె మాటను ఆజ్ఞగానే భావించి, అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ గదిలో కాలు పెట్టాడు అతడు.

"ఇంతలోనే నిద్రపోయారు సుమండీ! తాంబూలం తెస్తున్నాను" అని మరో హెచ్చరిక చేసింది ఆమె.

గదిలో ఇటు అటు పచారు చేస్తూ, ప్రతి వస్తువును అత్యంత కుతూహలంతో చూస్తున్నాడు అతడు. ఏ వస్తువును చూసినా ఏదో నూతన భావం గోచరిస్తుంది. అలవాటుచొప్పున టేబులుపై ఉన్న రేడియో స్విచ్‌వేసి తన మతిమరపుకి తనే నవ్వుకున్నాడు. ఈ కుగ్రామంలో ఎలెక్ట్రిసిటీ కూడా ఉంటుందా? అనుకొన్నాడు.

అతని అమాయకతను నిజంగానే పరిహసించింది రేడియో. ఇంగ్లీషు వార్తలు ప్రసారమవుతున్నాయి. రేడియోను ఇటు అటు తిప్పి చూసాడు. అది బాటరీమీద పనిచేసేది. దానిని శారద ఎప్పుడు కొందో అతనికి తెలియనే లేదు.

వార్తలలో ఏదో ఎయిర్‌క్రాష్‌లో మరణించిన ప్రయాణీకుల గురించి చెప్తున్నారు. ఒక్కసారిగా అతని గుండె దడదడలాడింది. ఉన్న పళంగా మనిషి మంచంపై వాలి పోయాడు. అంతా ఒక లిప్తకాలం మాత్రమే. ఒక్కసారిగా భారం తీరినట్లు 'హమ్మయ్య' అనుకొన్నాడు. తలక్రింద ఉన్న దిండునానుకొని అలాగే కళ్లు మూసుకొన్నాడు.

"అమ్మాయి, అల్లుడు క్షేమంగా చేరినట్లు మొన్ననేకదా కేబిల్ మెసేజి వచ్చింది? ఇప్పుడీ విమాన ప్రమాదం గురించిన వార్త విని కంగారుపడ్డాడు తను. చల్లచల్లగా వృద్ధాప్యం తనలో చోటు చేసుకొంటుంది. జ్ఞాపకశక్తి తగ్గిపోతుంది'" అనుకొన్నాడు.

◆ ◆ ◆

గడిచిన పదిహేను రోజుల గాథ జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొందుకు కొంత ప్రయాస పడవలసే వచ్చింది అతనికి. ఆ రెండు వారాలు ఎంతరద్దీగా దొర్లిపోయాయని! ఇంటా, బయటా ఒకటే హడావిడి. పార్టీలు, డిన్నర్లు, ఊపరి సలపందే. అవును, ఉద్యోగకాలంలో అయిన పరిచయాలు, స్నేహాలు ఆయెను. ఇన్నాళ్ళకు తమ స్నేహితుడు తమను వదిలి వెళ్ళిపోతున్నాడంటే, ఆ మాత్రం ఆర్భాటం చెయ్యరా మరి?

తన ముప్ఫయి ఏళ్ళ సర్వీసులోను, ఏదో విధాన తననుండి సహాయం పొందనివాడు లేడు. అందరిదగ్గర మంచిగా, మన్ననగా నడుచుకోవడం అంటే తనకు చిన్ననాటి నుండి ఇష్టం. మంచిగా చెప్పి మనుష్యుల చేత పనులు చేయించుకోవచ్చు. దండించి, తిట్టి చేయించుకొనే కాలం పోయింది అని తన నమ్మకం.

ఆ మంచితనమే అధికారుల చేత కూడా ఇలాటి మనిషి వెళ్ళిపోతే ఎలా అనిపించేలా చేసింది. కావాలంటే ఒకటి రెండేళ్ళు సర్వీసు పొడిగిస్తామన్నారు. తనే వద్దన్నాడు.

తను మోయవలసినవి, చేయవలసినవి ఏమీలేవు. కొడుకు శ్యామ సుందరం పెద్ద ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. కూతురు విజయకు పెళ్ళి చేసి, అత్తింటికి అంపకం పెట్టడం కూడా జరిగిపోయింది. విజయ అత్తవారు కలిగినవారు, అల్లుడు పెద్ద చదువులు చదివినవాడు. ఇంక ఆడపిల్ల చింత తనకేమీ ఉండనక్కరలేదు. మిగిలింది తనూ, శారదా. తమ ఇద్దరి జీవితాలకు తగిన ఆధారం ఉంది. ఇంక దేనికి ఉద్యోగం? చేసినన్నాళ్ళు మంచిగా నలుగురిచేత "ఔ" ననిపించుకొన్నట్లు చేసాడు. 'అంతేచాలు' అనుకొన్నాడు అతడు.

అప్పటివరకు అన్నీ సవ్యంగానే జరిగిపోయాయి. మీరు రిటైరు అయిపోతున్నారు కాబట్టి నా దగ్గరికి వచ్చి వుండండని బ్రతిమాలాడాడు కొడుకు శ్యామసుందరం. "ఏడాదికల్లా అమెరికా నుండి తిరిగి వచ్చేస్తాము. మేము వచ్చాక మాత్రం నా దగ్గరే ఉండాలి" అని అడ్వాన్సు బుకింగు చేసుకొంది కూతురు విజయ.

అక్కడే ఏదో చిన్న అపశ్రుతి పలికింది. ఆ రాత్రి విమానంలో విజయ, మోహను బయలుదేరుతారు. మధ్యాహ్న భోజనాలు ముగించి, అంతా సావిట్లో కూర్చున్నారు. చెల్లెలిని, బావమరిదిని సాగనంపడానికి శ్యామసుందరం భార్యా సమేతుడయి వచ్చాడు.

తల్లి పక్కగా చేరింది విజయ. ప్రేమతో దగ్గరికి తీసుకొంది శారద.

"అమ్మా" అంది విజయ మెల్లగా.

"ఏమమ్మా?" అని ప్రశ్నించింది శారద.

"నాకు కొంచెము సొమ్ము కావాలమ్మా."

శారద మాట్లాడలేదు.

"వెళ్ళేది విదేశం. ఎన్నో కొనుక్కొందుకు ఉంటాయి. ఒక రెండు వేల రూపాయలుంటే ఇయ్యమ్మా" అంది విజయ.

తల్లి జవాబు చెప్పకపోగా తిరిగి తనే మాట్లాడింది.

"శేషాచలరావుగారని, మీ అల్లుని స్నేహితుడొకాయన అమెరికాలో ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. ఆయన తలిదండ్రులకి ప్రతినెలా కొంత సొమ్ము పంపుతారట. ఆ సొమ్ము మనం ఇక్కడ ఇచ్చేస్తే అక్కడ ఆయన దగ్గర డాలర్లు తీసుకోవచ్చు" అంది అసలు సంగతి బోధపరుస్తూ.

"నా దగ్గర అంత సొమ్ములేదమ్మా" అంది శారద.

దెబ్బతిన్న లేడిలా బెదిరిపోయింది విజయ. కంటిపొరలలో నీరు కదల సాగింది. ముఖం ఇంత చేసుకొని పక్కకు తిప్పుకొంది.

"ఏమిటి విజయా?" అని ప్రశ్నించాడు శ్యామసుందరం.

"ఏం లేదు అన్నయ్యా" అంది విజయ విరక్తిగా.

"ఏమయింది శ్యామలా?" భార్యను నిలదీసాడు శ్యాం.

"విజయకి రెండువేల రూపాయలు కావాలిట" అంది శ్యామల.

"ఇయ్యి శారదా. కొత్తగా కాపురానికి వెళ్ళిన పిల్ల. నిన్ను గాక మరెవరిని అడగగలదు? చిన్నపిల్లలు, విదేశాలలో అనేకమైన వేడుకలు, సరదాలు ఉంటాయి. ఇప్పటి కోర్కెలు ఇంకో సమయంలో ఉంటాయా" అన్నాడు తండ్రి.

నా దగ్గర సొమ్ములేదు అంది శారద నిశ్చలంగా. అందరి దృష్టులు ఆమెపై కేంద్రీకృతమయ్యాయి. అతి సున్నితమైన ఆ సంభాషణ మధ్య తానుండడం అంత బాగుండదనుకొన్నాడు అల్లుడు మోహన్. "ఒకసారి బజారుకి వెళ్ళవలసిన పని ఉంది. మళ్లా అరగంటలో తిరిగి వస్తాను" అని భార్యతో చెప్పి మెల్లగా జారుకొన్నాడు.

"అదేమిటమ్మా! విజయ నోరు విడిచి అడుగుతే, అలా అంటున్నావు" అని నిలదీశాడు శ్యాం.

అందరికీ అదే జవాబు.

"నీ కెంత కావాలో నే నిస్తాను. పట్టుకెళ్ళమ్మా" అన్నాడు తండ్రి.

"ప్రస్తుతం నా దగ్గర అంత సొమ్ములేదు. కాని, ఆ శేషాచలరావు గారి తండ్రి అడ్రసు నా కియ్యి. బొంబాయి వెళ్ళగానే మని ఆర్డరు చేస్తాను" అన్నాడు అన్న.

ఏ వస్తువు కొరకైనా అడిగి లేదనిపించుకోడం ముఖ్యంగా తల్లి దగ్గర విజయ జీవితంలో అదే మొదటిసారి. అమ్మను అడిగి లేదనిపించుకొన్నానని అసలే బాధపడుతున్న ఆ అభిమానవతి అందుకు ఒప్పుకోలేదు.

"నీ సొమ్ము వద్దన్నానని మరోలా అనుకోకు అన్నయ్యా. మీ దగ్గర సొమ్ము తీసుకొని అమ్మని న్యూనత పరచలేకపోయాను. ఈ మధ్య అమ్మ ఎందుకో మారిపోయింది. ఆమెలో ఇంత దబ్బు ధ్యాస ఉందని నే నెన్నడూ అనుకోలేదు" అంది చాటుగా.

"నాన్నగారూ అదే మాట అన్నారు విజయా. ఆమె పంటల సొమ్ము కూడా నాలుగు సంవత్సరాలు బాంకులో జమ కాలేదట. ఏమి చేస్తున్నదో ఆయనకి తెలియదట" అన్నాడు శ్యాం.

"అత్తగారికి డబ్బు ధ్యాస అంటే నమ్మలేకుండా ఉన్నాను" అంది శ్యామల.

ఎవరి మనసులలో వారికి ఎన్నో సంఘటనలు కదలసాగాయి. అంతకు నెలరోజుల క్రితమే తన నగలన్నీ కోడలికి, కూతురికి పంచి ఇచ్చింది. పెట్టె నిండా ఉన్న పట్టుచీరలలో రెండు మాత్రం తను తీసుకొని, మిగిలినవి "ఎవరికి కావలసినవి వారు తీసుకోండి" అంది. ఆ రెండూ అతి పురాతనమై, అక్కడక్కడ చిరుగుచూసిన చీరలు. ఒకటి ఆమె పెళ్ళి నాటిది. రెండవది నవ వధువుగా ఆ ఇంట ఆమె కాలు మోపినప్పుడు ధరించినది.

ఇంటిలోని ప్రతి వస్తువును అవసరాలబట్టి కొడుక్కు, కూతురుకు పంచి వేసింది. ఆమె మాటలను, చేష్టలను చూసి-అందరూ దిగులుపడ్డారు.

"ఇదేమిటమ్మా, నువ్వు అన్నీ వదిలి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోతున్నట్లు ఈ ఏర్పాట్లు" అన్నాడు శ్యామసుందరం దిగులుగా.

"లేదు నాయనా, అన్నీ మీ కిచ్చివేస్తున్నానని భ్రాంతి పడుతున్నారు. నేను వదలంది, వదలలేనిది ఒకటి ఉంది. దానిని మాత్రం నాకు వదలండి" అంది.

"నీ నగలు, చీరలు నువ్వున్నంతకాలం నీ ఒంటిమీద ఉండవలసినదే అమ్మా. వాటిని మే మెవరం ధరించలేం" అంది కూతురు.

"పిచ్చిపిల్లా, కట్టుకొన్నన్ని రోజులు కట్టుకొన్నాను. పెట్టుకోవలసినన్ని రోజులు పెట్టుకొన్నాను. సంఘానికి, సభ్యతకి తగినరీతిగా గడపవలసిన జీవనం గడిచిపోయింది. ఇంకా ఈ నగలు, చీరలమీద వ్యామోహ మెందుకమ్మా నాకు" అంది.

అందరి మనసులలో ఏదో దిగులు అలముకొంది. దిగులులేనిది శారద ఒక్కతే. ఏవో మధురమయిన ఊహలలో, కలలలో తేలిపోతున్నట్లు, ఎన్నాళ్ళు గానో మోస్తున్న బరువును దింపి, తేలికపడిన కాళ్ళతో గాలిలో తేలిపోతున్నట్లు ప్రవర్తించ సాగింది.

పార్టీలలో, డిన్నర్లలో, తమ భావి కార్యక్రమం గూర్చి ఎంతో ఉత్సాహంగా, ఆనందంగా మాట్లాడేది. అంతకుపూర్వమ తూచి తూచి మాట్లాడే ఆమె అంత ఉత్సాహంతో మాట్లాడటం అందరికీ కొత్తగానే అనిపించింది. ఒకరిద్దరు చాటుగా, "ఈమె కేమయింది" అని అనుకోవడం కూడా జరిగింది.

విజయ, మోహన్ సురక్షితంగా చేరుకొన్నారన్న కేబిల్ మెసేజి అందు కొన్నాక శ్యామసుందరం ప్రయాణమయ్యాడు. "మరి నాలుగు రోజులు ఉండరాదురా" అన్నాడు తండ్రి.

"సెలవు లేదు నాన్నా. మళ్ళా మీరెప్పుడు రమ్మంటే అప్పుడు వస్తాను" అన్నాడు.

రైలు కదులుతూండగా తండ్రిని హెచ్చరించాడు కొడుకు. "అమ్మని జాగ్రత్తగా చూడండి నాన్నా. ఒకసారి డాక్టరుకి చూపడం మంచిదేమో? ఏ పరిస్థితులలోనూ ఆమె మాట కాదనకండి" అన్నాడు.

కోడలి చేతులు పట్టుకొని "జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరండమ్మా" అంది ఆమె.

తల్లి కన్నులలోకి తరిచి చూశాడు తనయుడు. నిర్మలంగా ఉన్న ఆ కళ్ళలోని జ్యోతి అతని కళ్ళలో ప్రతిఫలించింది. ఆ కళ్ళను ఏనాడో తన చిన్నతనంలో చూసిన జ్ఞాపకం అతనికి. మళ్ళా ఇంతకాలానికి ఆ కళ్ళలో తళుకు.... "అమ్మ అర్థంకాని మనిషి" అనుకొన్నాడు కొడుకు.

◆ ◆ ◆

గదిలో అడుగుల చప్పుడయింది. ఏ ప్రోగ్రాంలేక బరబరలాడుతున్న రేడియోను నిలిపివేసిన శబ్దం. మెల్లగా అతని నుదుటిని తాకి చూస్తున్నారు ఎవరో. అతనికి కళ్ళు తెరవాలనే ఉంది. ఉప్పెనలా వస్తున్న ఆలోచనలను నెట్టుకు లేవాలనే అనిపించింది. కాని లేవలేదు. కళ్ళు తెరవలేదు.

"ఇంతలోనే ఎంత నిద్ర" అతి సున్నితమయిన చుంబనాన్ని అందుకొంది అతని ఫాలభాగం.

◆ ◆ ◆

ఆలోచనలు వలయాలు తిరిగి అతన్ని ఆక్రమించుకొంటున్నాయి. నాలుగడుగుల దూరంలో ఆమె ఎవరితోనో మాట్లాడుతుంది.

"సామానంతా జాగ్రత్తగా చేరిపోయిందమ్మా. ఇంక మీరు బయలుదేరడమే తరవాయి. ప్లీడరుబాబు రెండు మూడు రోజులలో మిమ్ము కలుసుకొంటామని చెప్పమన్నారు."

"ఎవరది? జగన్నాయకులా?" ప్రశ్నించాడు అతడు.

"అవును బాబూ, నేనే."

"కారు సిద్ధంగా ఉందా?"

"చిత్తం బాబూ" అన్నాడు.

ఇద్దరూ వెళ్ళి కారులో కూర్చున్నారు. ఆలోచనలతో అలసిన అతడు శరీరాన్ని సీటుకు చేరవేసి కళ్ళు మూశాడు. ఆమె ఏదో చెప్పింది, కారు కదిలింది. గంటపైగా గడిచినా కారు ఆగలేదు. అతడు కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. అపరిచితమయిన రోడ్డుపై కారుపోతుంది.

"మనం ఎటుపోతున్నాం శారదా?" అన్నాడు.

"మనింటికి" అంది ఉత్సాహంగా ఆమె.

ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు. ఏదో కొంటెతనం కదులాడుతుంది ఆ కళ్ళలో.

"ఏ పరిస్థితులలోను అమ్మ మాట కాదనకండి నాన్నా" తనయుని మాట తలపుకొచ్చింది.

నాలుగైదు గంటలు ప్రయాణం చేసి కారొక ఇంటి ముందు ఆగింది. అతనికంతా ఏదో మైకంలా మగతగా ఉంది. ఏభై సంవత్సరాలుగా పని చేసిన శరీరం, ఆ పనికంతా అప్పుడే విశ్రాంతి కావాలంటుంది.

శారద సహాయంతో పక్కమీదికి చేరాడు. కొద్ది సేపట్లో శారద తిరిగి వచ్చింది. "భోజనం చేద్దురుగాని లెండి" అంది.

"ఆకలిగా లేదు" అన్నాడు అతడు.

అతని కళ్లు విడివడలేదు. మనసు ఆలోచించడం మానింది. శరీరం కదలనంది. చావుకు, బ్రతుక్కు మధ్యగా ఉండే ఏదో వింత పరిస్థితికి వచ్చింది అతని స్థితి.

జీవితంలో తానింతగా అలిసిపోయానని అతడు ఎన్నడూ తలచనే లేదు. అతనికి విశ్రాంతి కావాలి. శారీరకంగా, మానసికంగా, ఆలోచనలు, అపోహలు, భయాలు అన్నిటికి అతీతమయిన ప్రశాంతత కావాలని గోల పెట్టింది అతని మనసు.

గోరు వెచ్చని గ్లాసుడు పాలు అతనిచే తాగించింది శారద. తల క్రింద తలగడ సర్ది, దీపాన్ని తగ్గించి వెళ్ళిపోయింది.

◆ ◆ ◆

"ఇంకా నిద్ర తీరలేదా?" అతనిని లేపుతుంది శారద. ఆలోచనల మధ్య ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో అతనికి తెలియనేలేదు. టేబిలుమీదున్న అలారమ్ టైమ్‌పీస్ నాలుగు గంటలు చూపుతుంది.

"చాలాసేపు నిద్రపోయానన్నమాట" అనుకొన్నాడు అతడు.

కాఫీ తాగుతుండగా, "కరణంగారు వచ్చారమ్మా" అన్నాడు పోలాయి.

"రండి బాబాయిగారూ, రండి" అని ఆహ్వానించింది శారద. అతనికి కూడా కప్పుతో కాఫీ అందించింది.

"ఇప్పుడిదంతా ఎందుకమ్మా? నీ జమా ఖర్చులు చూసి, మిగిళ్ళిన పైకం ఇచ్చిపోదామని వచ్చాను. ఇదిగో, ఈ కాగితం చూడు, ఇది గుమ్మాలకయిన సొమ్ము, ఇది ఇటుకలు, సున్నం... ఇది...."

"ఆ కాగితం అలా ఉండనీండి. నే చూడదలుచుకోలేదు. మీరింకేమీ నా కీయనక్కరలేదు. నన్ను మీ బిడ్డలా చూసుకొని, నే కోరిందే తడవుగా ఇంత శ్రమపడ్డారు. మీ ఋణం తీర్చుకోలేనిది" అంది ఆమె.

"నీ అభిమానం అలాటిది కాని, నే చేసింది ఏముందమ్మా? మళ్ళా వస్తాను" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు కరణంగారు.

◆ ◆ ◆

అతనిలోని మైకం ఒక్కసారిగా దిగిపోయింది. కడిగిన అద్దంలోని ప్రతిబింబంలా, అన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానాలు అడగకుండా ఎదుట నిలిచాయి. అయినా ఆమె నోటి మీదుగా వినాలి. అదే అతని అభిలాష.

భోజనం పూర్తిచేసి మల్లె పందిరి పక్కగా వాలు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు అతడు. చంద్రుడు నిర్మలాకాశంలో తన రాజ్యం నెరపుతున్నాడు. అరవిచ్చిన మల్లెపూలు చంద్రకాంతినే గేలి చేస్తున్నాయి. రెండు గ్లాసులతో పాలు పట్టుకు వచ్చింది శారద. పక్కనే ఉన్న బల్లను అతని దగ్గరగా లాక్కొని కూర్చుంది. తెల్లటి ఉప్పాడ జరీచీరలో మిలమిలా మెరిసిపోతుంది ఆమె దేహచ్ఛాయ. నుదుటిపై ముడతలు, వాలిన బుగ్గలు ఆమెకో నూతన సోయగం చేకూరు స్తున్నాయి. గాలికి ఇటు అటు కదిలే ముంగురులు, తలలోని మల్లెలతో మాట కలుపుతున్నాయి. తరగని, అరగని ఆమె సౌందర్యాన్ని నేత్రాల నిండా నింపుకొంటున్నాడు అతడు.

"పాలు తీసుకోండి" అతనికో గ్లాసు అందించింది.

"ఒక్క మాట అడగనా శారూ"

అవును. అతడు అడగబోయే దేమిటో ఆమెకు తెలుసు. ఈ దృశ్యాన్ని ఏళ్ళ తరబడిగా రిహార్సలు చేసుకొంది ఆమె. అతను ఎన్నో అడుగుతాడు. తాను అన్నీ చెప్తుంది. సభ్యత, సంస్కారం, స్నేహితులమధ్య పడి తామొకరి కొకరు ఎంత దూరంగా నిలిచిపోయిందీ, తమ ప్రసక్తి లేకనే తమ ఇరువురి మధ్య ఎన్ని తెరలు, ఎంత అగాధం ఏర్పడిందీ, ఒకే గృహంలో ఉంటున్నా తమ జీవన మార్గాలు ఏ విధంగా వేరుపడిందీ అన్నీ చెప్తుంది. అతనికి అతని స్నేహితులు, ఉద్యోగం, ఆమెకు గృహకృత్యాలు, మహిళా సభలు, సమావేశాలు. ఒకరి పరిధిలోకి ఇంకొకరు చొరనేరనంతగా గిరులు గీసు కొన్నారు ఇద్దరూ. ప్రమాదవశాత్తూ ఏనాడైనా ఒకటిగా తారసిల్లినా, ఆ అవకాశాన్ని పాడుచేయడానికి అనంతమైన అడ్డంకులు. జీవితమనే గాడిలోపడి, వలయాలు తిరిగే గానుక ఎద్దుల చందమైంది వారి బ్రతుకు.

ఇదేనా జీవితం? ఇలాగే పూర్తి కావాలా? ఇంకో విధంగా దానిని మలుచుకొనే మార్గమే లేదా? "ఉంది. లేకేమీ?" అంది ఆమె మనసు. ఆ ఆశాకిరణమే ఆమెకు చేయూతనిచ్చింది. ఒకానొకనాటికి ఈ శృంఖలాల నుండి విముక్తి దొరుకుతుంది. ఆనాడు తమకు నచ్చిన రీతిగా మనసు మెచ్చిన రీతిగా వారు జీవించవచ్చు. ఆ జీవనమంతా వారిదే. పెరవారికి అందులో చోటులేదు.

ఆ గమ్యాన్ని చేరుకోడానికి ఎన్నో పంచవర్ష ప్రణాళికలు రచించిందామె. బిడ్డల భవిష్యత్తు, ఆర్థికస్తోమతు, శరీర ధారుడ్యం, హృదయ నైర్మల్యం ఇవన్నీ జీవిత సంగ్రామంలో ప్రణాళికాబద్ధంగా ఆమె సాధించిన విజయాలు.

ఈనాడు వారిని బాధించే సమస్యలే లేవు. ఉన్న ఆస్తిని బిడ్డలకిద్దరికి సమంగా పంచి వీలునామా ఏర్పాటు చేయించింది. కొద్ది రోజులలోనే చట్ట సమ్మతమనే ముద్ర దానిపై పడుతుంది. తమ ఇద్దరి జీవితాలకు ఈ ఇల్లు, ఆ పొలం, అతని పెన్షను కావలసినదానికన్నా అధికం.

తమ శాంతిని, నైర్మల్యాన్ని పాడుచేసే పట్నవాసం నుండి, బంధుమిత్రుల నుండి, సామాజిక బంధనాల నుండి దూరంగా తొలగిపోయారు. ఈ ప్రశాంత వాతావరణం గాడి తొలగిన వారి హృదయాలను పునరుద్ధరిస్తుంది. వారి జీవితంలోని ఆఖరి ఆశ్వాసాన్ని ఆనందంగా వ్రాసి ముగించే అవకాశం లభ్యమవుతుంది. ఈ నిలకడ జీవనంలో అదే ఆమె కోరిక, దానికోసమే ఆమె తపస్సు.

ఆమె మనసునే అనుసరిస్తున్నాయి అతని కళ్ళు.

అరనెరసిన అతని జుట్టును సవరిస్తూ, "ఇది మన ఇల్లు" అంది ఆమె.

ఆ మాటలో ఆమె హృదయమంతా ప్రతిఫలిస్తుంది. వాక్కుతో తెలుపలేని ఎన్నో సంగతులు తెలియజేస్తున్నాయి ఆమె కళ్ళు.

"అవును. మనది మాత్రమే" అన్నాడు అతడు సంతృప్తిగా.

కథా నిలయం
6722
శ్రీకాకుళం